

META

CICUTA
— presenta —
META
Teatre Documental

El juliol del 2008, el nedador olímpic David Meca va creuar l'Estret de Gibraltar tres cops seguits. **Meta** és la narració d'aquesta gesta esportiva en veu de l'Ibrahima Diallo, un jove del Senegal que, en circumstàncies totalment diferents, també va creuar l'Estret ara fa tres anys.

Del contrast que es desprèn a l'hora de posar en comú aquestes dues realitats oposades, en deriva una reflexió crítica al voltant de la nostra societat. I és que, encara que al llarg de tot l'espectacle només es parla de David Meca i les adversitats amb què el nedador es va trobar al llarg de la travessia, la veu testimonial de l'Ibrahima carrega les paraules d'un significat que va més enllà de la gesta esportiva del nedador.

Es desvela, així, la cara oculta del Mar Mediterrani. D'aquesta manera, l'espectador es veu interpel·lat a pensar les circumstàncies amb les quals altra gent creua les mateixes aigües que el nedador. Tot i ser un mateix recorregut en el mapa, per Meca és la pista on córrer una marató de llarga distància i per d'altres una meta on comença una nova vida.

—El mar Mediterrani—

L'estret de Gibraltar

El mapa de l'espectacle **Meta** és molt concret: els 14,40 km d'aigua salada que conformen l'Estret de Gibraltar.

L'any 2018 va ser una de les rutes migratòries més utilitzades, amb 849 morts i desaparicions detectades*. És a dir, una mitjana de dues persones al dia van morir-hi ofegades. Aquest va ser l'any que l'Ibrahima va aconseguir creuar l'Estret de Gibraltar i des de llavors, 1.273 persones han mort en l'intent (2019, 2020 i 2021).

Meta neix de la necessitat de parlar de la tragèdia que, any rere any, omple de cadàvers l'Estret de Gibraltar i que, irònicament, conviu amb els complexos turístics, el tràfic marítim internacional i els esportistes que es repton a creuar-lo (el preu per fer-ho s'acosta als 3.600 €).

Les moltes contradiccions que plantegen aquests pocs 14,40 km d'aigua salada ens serveixen per donar veu als 23.312 morts que, des del 2014, han mort en alguna de les múltiples rutes migratòries del Mar Mediterrani.

*Dades extretes de Missing Migrants Project

— Tractament —
El llenguatge

La particularitat de **Meta** no és el “què”, sinó el “com”. No hi ha ningú que no conegui la situació migratòria a l'Estret de Gibraltar i, malauradament, fins i tot ens hem acostumat als relats tràgics que apareixen als mitjans. Tractant la immigració al Mediterrani d'una manera directa, correriem el risc d'activar discursos que, per bons que siguin, tenim automatitzats per reiteració. L'espectacle **Meta** utilitza la distància irònica per pensar la qüestió des d'un altre lloc.

Aquí, la ironia no l'entendem com aquell mecanisme que ens fa riure, sinó com una eina del llenguatge que ens permet dir el contrari d'allò que, aparentment, s'està dient. És per això que durant el monòleg que fa l'Ibrahima, tan sols s'explica les dificultats amb què es va trobar David Meca per creuar l'Estret de Gibraltar nedant. En aparença, **Meta** sembla una conferència motivacional que surfeja amb conceptes com esforç, disciplina i autosuperació; però una altra història l'acompanya en silenci des de la profunditat.

Que millor per descriure la realitat contradictòria de l'Estret de Gibraltar?

L'experiència de l'Ibrahima, sempre latent, es va construir per analogia a la ment de l'espectador. El gest irònic ens permet “pensar” la crisi migratòria, i no només “explicar-la”.

—Debat postfunció—

l'Ibrahima

L'espectacle **Meta** és la veu d'una experiència silenciada, la de l'Ibrahima Diallo, que narra una experiència mediàtica, la d'en David Meca. És per això que, un cop acabat el monòleg, s'obre un debat amb el públic per treure a la superfície, ara sí, la història que ha estat tota l'estona submergida, la història de l'Ibrahima.

Durant el debat, l'espectador pot compartir amb ell els pensaments i els dubtes que ha acumulat durant la funció. Les reflexions al voltant de la immigració, per tant, no són dirigides per l'espectacle ni per Cicuta, sinó que sorgeixen soles durant el debat i s'adeqüen als interessos i necessitats de cada públic. Cada **Meta** és diferent, valgui el joc de paraules.

Si definim **Meta** com a teatre documental és perquè l'espectador té l'oportunitat de conèixer de primera mà el testimoni de l'Ibrahima. Ell mai ha volgut ser actor i, de fet, aquesta és la primera vegada que puja dalt dels escenaris: la necessitat de donar a conèixer la seva història i la de tants altres l'ha encoratjat a fer-ho.

L'Ibrahima Diallo neix el 2001 a Kounqheul, un poble de Senegal. Amb l'objectiu d'ajudar econòmicament a la seva família, el 2017 decideix marxar de casa per venir a Europa. Només arribar comença a estudiar català i s'apressa per treure's l'ESO. Actualment viu en un pis a Sabadell i treballa com entrenador d'un equip de futbol infantil al club Almeda de Cornellà, on també n'és jugador. Increïblement, sempre ha aconseguit trobar temps per dedicar-se, també, al **Meta**.

Fitxa artística

Direcció i producció

Cicuta

Intèrpret

Ibrahima Diallo

Dramatúrgia

David Font

Text

Adrià Aparicio

Capacitat màxima recomanada
150 espectadors

Duració

Espectacle de 45 minuts
+ 15 minuts de debat

**Públic adult i infantil
(a partir de 9 anys)**

Espai

Proposta escènica per
a teatres
(adaptable a sales
polivalents)

CICUTA

— la companyia —

2019 - Ara les imatges brotaran com flors o Jennifer in Paradise. Beca Barcelona Producció 2019

2020 - Cap al Sol. Beca Walter Benjamin 2020 (Nau Còclea)

2021 - 'Privelegio raro'. Una interpretació lliure de l'obra homònima de Geordie Marx. Programat dins del Sarau Mal Gestat 2021

2021 - Johana i el Sud. Subvenció producció teatral (ICEC). Programat al FETEN 2022

2022 - Meta. Premis Barcelona 2020 (ICUB) i Beques per a la recerca i la innovació en els àmbits de les arts escèniques (ICEC). Programat al Grand Tour '21 (Nau Còclea)

Si Sòcrates és el bressol de la cultura occidental, Cicuta n'és el verí. Les obres del col·lectiu osonenc, format per Adrià Aparicio i David Font, cerquen la cara crítica del nostre present. Amb formacions professionals completament diferents, transiten entre diverses disciplines per donar forma a continguts de caràcter social.

Per bé que Cicuta neix el 2015 com a productora audiovisual, no és fins al novembre del 2019 que no s'estrena en l'àmbit de les arts vives. Des d'aleshores ha dedicat bona part de la seva producció en la creació de peces més performatives i teatrals.

Amb el suport de:

naucòclea

ICUB Institut de Cultura

 Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

ic3C Institut Català de les
Empreses Culturals

Contractació: Adrià 673 549 618

cicuta@cicuta.cat

www.cicuta.cat

 @cicu7a

